

NICOLE BOYLE RØDTNES

**UD
STIL
LET**

ALVILDA

Støttet af Statens Kunstfond

STATENS KUNSTFOND

UDSTILLET

Tekst © 2017 Nicole Boyle Rødtne og Forlaget Alvilda, København

Omslag: Marlene Diemar/Imperiet

Omslagsfotos: Shutterstock

Redaktion: Jonas Holm Hansen

Bogen er sat med Life BT og Antenna hos Sara Mille Jessen/MilleArtDesign

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2017 i Tyskland

ISBN 9788771653649

www.nicoleboyleroedtnes.dk · www.alvilda.dk

INDHOLD

KAPITEL 1:	FORPLIGTELSE (IDA)	9
KAPITEL 2:	ET SUS (OLIVER)	15
KAPITEL 3:	FESTEN (IDA)	19
KAPITEL 4:	PRØVEMIDDAGEN (OLIVER)	26
KAPITEL 5:	DAVID (IDA)	31
KAPITEL 6:	JOSEFINE (OLIVER)	40
KAPITEL 7:	REUNION (IDA)	44
KAPITEL 8:	FOR UNG (OLIVER)	51
KAPITEL 9:	KAFFE (IDA)	55
KAPITEL 10:	DET SVÆRESTE (OLIVER)	65
KAPITEL 11:	MULIGHEDER OG BEGRÆNSNINGER (IDA)	69
KAPITEL 12:	CRAZY BITCH (OLIVER)	78
KAPITEL 13:	FISK OG FØLELSER (IDA)	82
KAPITEL 14:	KRIG I REALITYLAND (OLIVER)	89
KAPITEL 15:	EN CHANCE (IDA)	93
KAPITEL 16:	INTERVIEW (OLIVER)	98
KAPITEL 17:	ET HYLENDE PROBLEM (IDA)	102
KAPITEL 18:	FORTRYDER (OLIVER)	107
KAPITEL 19:	EN RIGTIG DATE (IDA)	111
KAPITEL 20:	DÅRLIGT RY (OLIVER)	122
KAPITEL 21:	PORNOMODEL (IDA)	125
KAPITEL 22:	FORUDSIGELIGT (OLIVER)	133
KAPITEL 23:	SOMMERHUS (IDA)	137

KAPITEL 24: EFTER DESSERTEN (OLIVER)	147
KAPITEL 25: IKKE KUNNE BUNDE (IDA)	151
KAPITEL 26: TALEN (OLIVER)	158
KAPITEL 27: VIRKELIGHEDEN VENTER (IDA)	162
KAPITEL 28: ALTID DIG (OLIVER)	168
KAPITEL 29: BRUD (IDA)	173
KAPITEL 30: TAGE EN CHANCE (OLIVER)	179
KAPITEL 31: EN BEGYNDELSE OG EN AFSLUTNING (IDA)	184
KAPITEL 32: HUN GAD MIG GODT (OLIVER)	191
KAPITEL 33: FARVEL (IDA)	195
KAPITEL 34: BEKYMRET (OLIVER)	200
KAPITEL 35: ALT FALDER FRA HINANDEN (IDA)	204
KAPITEL 36: SVIN (OLIVER)	211
KAPITEL 37: DEN NYE LEJLIGHED (IDA)	215
KAPITEL 38: NULPUNKT (OLIVER)	220
KAPITEL 39: EN HALV SANDHED (IDA)	223
KAPITEL 40: UNDSKYLD (OLIVER)	229
KAPITEL 41: AFSLØRET (IDA)	234
KAPITEL 42: HADEGRUPPE (OLIVER)	238
KAPITEL 43: HJEMME IGEN (IDA)	242
KAPITEL 44: UNDSKYLD (OLIVER)	246
KAPITEL 45: HJÆLP (IDA)	252
KAPITEL 46: EN GOD FYR (OLIVER)	255
KAPITEL 47: IKKE MERE FLUGT (IDA)	260
KAPITEL 48: HENDES HÆVN (OLIVER)	266
KAPITEL 49: REUNIONPROGRAMMET (IDA)	270
KAPITEL 50: PANIK (OLIVER)	276
KAPITEL 51: DET SIDSTE TAKE (IDA)	279
KAPITEL 52: MIN STØRSTE FEJL (OLIVER)	283

EFTERSKRIFT

Deltageren modtager ikke vederlag eller diæter for sin medvirken i programmet eller øvrige aktiviteter, men får fuld forplejning under sit ophold samt dækket rejseomkostninger.

Uddrag af kontrakt fra programmet *Grænseløs*.

KAPITEL 1:

FORPLIGTELSE

(IDA)

Det lød som høje tordenskrald, da jorden ramte kistens låg. Støvet trængte ind gennem træets sprækker og lagde sig som en tynd hinde på min hud. Det krøb ned i mine lunger og gjorde det svært at trække vejret. Jeg hostede og følte min hals trække sig sammen. Endnu et lag jord ramte. Endnu et højt brag, og denne gang også en svag knagen, næsten som et suk, fra træet. Min puls hamrede derudad.

Ikke gå i panik. Ikke gå i panik.

Kameraets lille lampe var et rødt øje i alt det mørke. Jeg stirrede direkte på det for at minde mig selv om, at det bare var et show. At jeg nok skulle komme ud igen. At jeg ikke var levende begravet. Ikke permanent i hvert fald.

Jeg virrede med hovedet, da jeg fik støv i øjnene. Jeg vred hånden op og tørrede det væk. Så kiggede jeg direkte på kameraet igen. Direkte ud på seerne, der fulgte med, og som skulle afgøre, hvem af os der klarede udfordringen bedst ...

Har du nogensinde gjort noget virkelig dumt? Noget, du ville gøre alt for at ændre? Det har jeg. Og det er derfor, to fyre gør af mig nu.

”Vov! Vov! Vov!” Deres råb giver genlyd i den smalle gade og får en ældre dame på det modsatte fortov til at vende sig om og glo på mig. Hun ser helt forvirret ud. Forstår det ikke, men hun har nok heller ikke set *Grænseløs*. Hun er ikke ligefrem i programmets målgruppe.

”Det er hende med hunden,” fniser en pige til sin veninde, mens de cykler forbi. De har helt klart set programmet, for de skæver hen mod mig på den der nysgerrige, men alligevel lidt flove måde.

Den ene fyr gør stadig væk. Højt og rungende med en lille smule savl hængende i mundvigen. Den eneste anden lyd kommer fra mine hæle, der klikker mod fortovet. *Klak-klak-vov. Klak-klak-vov. Klak-klak-vov.*

Deres øjne klæber til mig og får mig til at panikke, så det dunker helt ud i fingerspidserne.

Jeg har lyst til at sætte tempoet op og spurte gennem gaderne med vandet fra vandpytterne sprøjtende omkring mig. Men hvis jeg flygter nu, kan jeg flygte for evigt.

Så jeg holder mine skridt rolige. Stirrer lige frem. På alt og ingenting. Og minder mig selv om Sofies ord: *Bare ignorer dem, så bliver de trætte af det til sidst!*

”Hvor er hunden?” råber den ene fyr.

”Vov! Vov! Vov!” råber den anden.

Endelig drejer jeg om hjørnet. Jeg holder vejret, mens jeg beder til, at de ikke følger efter.

Kvalme og svimmelhed skyller ind over mig. Jeg svajer og er lige ved at falde sammen her midt på gaden. Jeg lukker mine øjne og prøver at berolige mig selv.

Det er okay. Det er overstået.

Så tvinger jeg mig selv til at fortsætte. Skynder mig hjem.

Eller ikke ligefrem *hjem*, men hen til Sofies lejlighed. Hun har været så sød at lade mig sove på sin sofa, indtil jeg får styr på tingene igen.

Hvis jeg altså nogensinde får styr på tingene igen. Nu er jeg jo hende med hunden. Jeg ville ønske, jeg kunne sige, at jeg kun havde fået øgenavnet, fordi jeg valgte at tage min hund Einstein med i programmet. Men det var på grund af alt det, der skete senere. Alt det, jeg ikke kan tænke på, uden at hele mit indre krøller sig sammen til en hård kugle.

Opgangsdøren smækker bag mig. En sær ro rammer mig, som var jeg trådt ind i en lille bitte form for helle. Her er der aldrig nogen, der siger noget. Der er helt sikkert nogen, der har set programmet, men de kommenterer det ikke. Vi nikker bare til hinanden på trappen, som var jeg enhver anden nabo.

Jeg låser døren til Sofies lejlighed op.

”Wruf!” Einstein, min franske bulldog, kommer vraltende ud til mig. Han puffer sig op ad mit ben, mens han logrer, så hele hans røv svinger fra side til side.

”Hej, skat ...” Jeg løfter ham op og giver ham et kram. ”Du er godt nok blevet tung.”

”Han har heller ikke lavet andet end at æde og snorke hele formiddagen,” siger Sofie inde fra stuen.

”Det lyder som ham,” siger jeg og sætter ham ned. Så trisser han ind i stuen igen og lægger sig i sin kurv ved sofaen.

Sofie sidder ved spisebordet og arbejder. Lugten af akvarelmaling og våde pensler slår mig i møde.

Foran hende er et stort ark papir ved at blive forvandlet til en undersøisk verden.

”Flot,” siger jeg.

Hun brummer bare på en måde, så det er tydeligt, at hun langt fra er tilfreds.

”Hvordan gik samtalen?” spørger hun.

”Okay,” tror jeg. Jeg har været på konstant jobjagt, siden jeg kom hjem fra optagelserne, men får kun nej’er. De siger aldrig, at det er på grund af programmet, men eftersom de har svært ved at holde øjenkontakt med mig, er jeg ikke i tvivl.

”Din mobil har ringet, mens du var væk,” siger hun.

Telefonen ligger på bordet, hvor jeg glemte den. Tre ubesvarede opkald. Alle fra et ukendt nummer. Tre beskeder på svareren. Jeg krydser fingre. Lad det være fra Netto med besked om, at jeg har fået jobbet.

Jeg ringer op.

”Velkommen til voicemail,” siger robotstemmen. ”Du har tre nye beskeder. Første nye besked: *Hej, Ida. Det er Jan fra Ekstra Bladet ... Jeg ville høre, om du ville komme med en udtalelse omkring ...*”

Jeg klikker *Slet besked*.

De næste to beskeder er det samme. Journalister. Udtalelser. Interviews. Jeg kycler mobilen gennem rummet, så den lander i sofaen.

”Hov, hov,” siger Sofie. ”Hvad sker der?”

”Journalister,” siger jeg bare med et suk.

”Igen?” siger hun.

Inden jeg når at svare, lyder den velkendte ringetoneovre fra sofaen. Jeg stirrer bare på displayet, hvor endnu et ukendt nummer lyser op.

Sofie rejser sig op og henter telefonen. Hun tager den.

”Hallo?”

Jeg kan ikke høre, hvad personen siger, men Sofies bryn trækker sig sammen. ”Stop med at ringe,” siger hun så. ”Ida gider ikke tale med jer. Fat det nu!” Sjældent har jeg hørt hende lyde så sur. Jeg kan høre en stemme protestere i telefonen, men hun smækker bare på.

”Tak ...” siger jeg.

”Har du overvejet at skifte nummer?” siger hun.

”Ja ... Men det er jo det nummer, der står på alle jobansøgningerne. Og jeg skal give det til *True TV*, og så får pressen det alligevel.”

”Ja, det er jo lidt tricky,” siger hun. ”Men så må jeg jo bare lege telefondame lidt.”

Jeg smiler svagt. ”Hvad skulle jeg gøre uden dig?”

”Klare dig,” siger hun. ”Ligesom du altid gør.” Hun giver mig et kram, som bliver ekstra langt, da jeg ikke er klar til at give slip. Sofie er et af de få mennesker, jeg virkelig kan regne med. Selvom vi ikke så hinanden i de tre år, jeg boede i en lille by uden for Randers, var hun den første til at tilbyde mig husly, da jeg tog til København.

”Noget helt andet ...” siger hun, da jeg slipper hende. ”Jeg tænkte, jeg ville holde en lille fest i morgen. Vi kunne godt bruge lidt sjov, ikke?”

Hun smiler, mens hun siger det, og jeg ved, at hun mener det godt. Hun har været meget bekymret for det, hun kalder min huleboer-mentalitet, fordi jeg på det sidste har gjort alt for ikke at skulle gå udenfor. I hvert fald ikke ud over de tre obligatoriske ture, som Einsteins blære kræver.

”Vi behøver ikke, hvis du ikke synes,” siger hun, da jeg ikke svarer med det samme.

”Jo, jo, det er fint,” skynder jeg mig at sige. Det er slemt nok, at hun skal belemres med mig og min hund – nu skal jeg ikke også ødelægge hendes sociale liv. Det er hendes lejlighed, så hvis hun har lyst til at holde fest, så skal hun holde fest.

”Super!” siger hun. ”Det bliver fedt.”

Jeg nikker, mens jeg stirrer på sofaen og den sportstaske, der er blevet presset ind under den. Det er hele mit liv nu. En taske, en stak flyttekasser på loftet, en hund og en andens sofa.

Så logger jeg på min mail og sender en besked til Sus, der er programchef på *Grænseløs*. Jeg er forpligtet til at fortælle hende om alle medier, der tager kontakt til mig, ifølge kontrakten. Endnu en af de ting, jeg skulle have tænkt over, før jeg skrev under.

KAPITEL 2:

ET SUS (OLIVER)

Jeg står på kanten af kranen. Adrenalinen pumper. Det tykke elastikbundt strammer om mine ben. Der er 80 meter ned. Om kroppen har jeg en sele. Forhåbentlig vil den forhindre, at jeg springer direkte i døden. Vi skal alle gøre det på skift. De, der klarer udfordringen dårligst, havner i farezonen. Så det gælder om ikke at tøve, men bare at springe.

”Er du klar?” spørger Alexandra, der er vært på programmet.

”Så klar, som jeg bliver,” siger jeg og forsøger at bevare min sædvanlige selvsikkerhed.

”Godt. Der er et kamera på din hjelm, der fanger dit ansigt. Husk, at alle seerne kan følge med.”

Jeg nikker.

”Jeg tæller til tre,” siger hun. ”1 ...”

Jeg slår hjernen fra. Hører kun Alexandras stemme.

”... 2 ... 3!”

Jeg lukker øjnene og sætter af.

Følelsen af frit fald snurrer i hele kroppen. Jeg åbner øjnene og ser klipper og træer forsvinde forbi, mens jeg hvirvler gennem luften.

Det er ét langt sus. Ét langt fald ned mod bølgerne.

Og jeg bliver fyldt af en blanding af angst og glæde på samme tid. Vinden suser i ørerne. Øjnene løber i vand.

Bølgerne kommer tættere og tættere på. Elastikken bliver spændt til bristepunktet – og så vussjj, bliver jeg hevet op igen. Jeg svinger fra side til side og udstøder et langt: "Wuhuuu!"

Så begynder jeg bare at le. Det er så vild en følelse. Så stor, så stærk, at alle andre tanker forsvinder. Jeg smiler bare til kameraet.

"Gør det en gang til!" råber folk omkring mig.

"Sådan her?" griner jeg og svinger pikken rundt som en helikopter.

De hviner, og jeg drikker af flasken.

"Skøre skid!" råber Rahil til mig. "De vil aldrig lade os gæstebartende igen."

"Hey, jeg giver bare damerne det, de vil have," siger jeg og tager endnu en slurk. Alkoholen svier i det hul, hvor tanden var, inden jeg lod dem rive den ud.

Jeg danser videre oppe på bardisken. Et kamera blitser et sted. Men jeg er ligeglad. Faktisk er jeg totalt pisse-ligeglad. Siden jeg kom hjem fra *Grænseløs*, har jeg ledt efter noget, der kunne give mig bare en brøkdel af det sus, som programmet gav. Men herhjemme er der ingenting. Gæstebartenderjobs sammen med de andre fra programmet og kedsomhed.

Men hvad fanden. Så kan jeg jo lige så godt give den gas nu.

Næste morgen vågner jeg med en helt tør og ru hals og en mund, der smager af død kat. Jeg sætter mig op. Jeg er nøgen. Jeg har ingen erindring om, hvordan jeg kom hjem, eller hvor mine bukser er.

Min mobil ringer. Jeg følger lyden ud i entreen. Her hænger mine bukser. Jeg har hængt dem op på knagen, som var de en jakke. I lommen er mobilen.

”Hallo ...?”

”Oliver, det er din mor.”

Min mobil bipper. Batteriet er ved at løbe tør.

”Hej ...” siger jeg med en helt hæs stemme.

”Vi står og venter på dig.”

”Venter på mig?” Jeg er helt blank.

”Vi skulle afprøve restauranten til Claras 18-årsfødselsdagsfest.”

Endnu et bip.

”Nå ja ... øh ... jeg har bare sovet over mig ... øh ...”

”Drop løgnene,” siger hun. ”Jeg ved præcis, hvad du har lavet. Ekstra Bladet har billeder af dig fra i nat på deres hjemmeside. Helt ærligt, Oliver! Det var slemt nok, alt det lort, du lavede i programmet. Skal du nu også gøre dig selv til grin, efter du er kommet hjem?”

Jeg sukker.

”Min mobil er ved at løbe tør for strøm, mor. Bare send mig adressen, så kommer jeg.”

Jeg lægger på. Ser på mobilen. Der er en besked fra min søster Clara.

Din pik er overalt på nettet. Mor er rasende ...

Deltageren giver True TV en tidsubegrænset og uigenkaldelig ret til at bruge deltagerens navn og personlige oplysninger i forbindelse med programmet. Herunder billede, stemme og klip fra programmet, uanset hvilke hændelser der måtte optræde i programmet eller i udsendelsesperioden.

Uddrag af kontrakt fra programmet *Grænseløs*.